

יומן החדשות

הנשיקה הצרפתית

כדאי לדעת

מראש, מה צפוי

השבוע נערך סמינר רפואי ראשון מסוגו בהוליווד: הנושא - האם נשיקה צרפתית מסכנת את בריאותם של השחקנים. לאור הממצאים בנושא האידס, והאם יש להודיע על כך מראש לשחקן, כטרם חתם על החוזה? שאלה זו כבר עמדה במרכז דיוני איגודייהשחקנים מאז חודש אוקטובר. בסמינר הופיעו מומחים רפור

סטינג ב. הרבה ולא כלום מפתיע ממש

איים, שהציגו מימצאים חדשים בנושא, שגילו כי נשיקה כפה פתוח אינה בהכרח גורם הידבקות במחלה המיסותרית הנוראה. נציגי איגוד השחקנים הביעו את שביעות רצונם מכך, אבל טענו שלפי שעה אך הוגן יהיה להודיע לשחקן מראש אם צפויות לו נשיקות מן הסוג הזה, כדי שתייהיה לו האפשרות לשקול את העניין.

תדרין

חובה לראות

תל-אביב: מסע-עסקים של אבא. שושנת קאהיר הסגולה, הרבה ולא כלום. הכבוד של פריצי.
ירושלים: מסע-עסקים של אבא. הכבוד של פריצי.
חיפה: קאוס, הכבוד של פריצי.

תל-אביב

*** מסע-עסקים של אבא (פאר) מוצג גם במיזל ירושלים, יוגוסלביה: מה שעושה מאקאבייב על דרך הצינויות והאכסורה, עושה אמיר קוסטוויצה על דרך ההומור ואהבת-האדם. הוא חם, יצירי וכובש. סיפור על האהבה והלשנה דרך עיניו של ילד בן שש. המבית במתרחש במולדתו כסהורתי.

*** הרבה ולא כלום (גת תל-אביב, מוצג גם ברביגן רמת-גן): בורגנית נעימת הליכות, מריל סטרפי, הולכת ומאבדת את שפיות דעתה, לכאורה, אחרי שמנסה לבנות את חייה כנאה וכמקובל במולדתה, בריטניה, ואינה מסוגלת לחזור לרגע האמת, התהילה והמיבחן, שהיה לה בעת התנדבה לשורות המחתרת הצרפתית במילחמת-העולם השנייה. דיוויד הירי, שכתב, ופרד שפוי, שביים, מניחים רובדים-ירודים בעלילה שיש בה השלכות פוליטיות ציניות ומשמעות פסיכולוגית בגילגולה החדש של נסיכה מארגרט על רקע האימפריה הבריטית המתפוררת. ג'ון גילגוד מהזירה, יאן מק'קלן לא מפגר בעיקבותיו וסטינג בתפקיד-מישנה מפתיע ממש.

*** נערה ונער (מוסיאון, צרפת): לאוס קאראקס, כימאי בן 23, הולך בעקבות ז'אן-לוק גודאר ויוצר מציאות קולנועית מעניינת, ברמה לא שווה אומנם, אבל שווה בהחלט צפיה ומעקב. זה הקטן גדול יהיה לפחות בהתחשב בכיוון שבחר.

עדנה מינר

המרגל שחזר

אל האש

מטרה (לב, תל-אביב, ארצות-הבר) - מהעושה נפלאות ועד חקירה באפלה מבוני וקליד ועד גורגיה. ארתור פן הוא אשף-הבימוי, אחד הגדולים שידעה תעשיית-הקולנוע האמריקאית. הדרת השחקנים המופלאה שלו, הדילמות המוסריות הנצחיות שהוא מעלה בסרטיו, מול עמידתו במבחן הזהות הלאומית האמריקאית והמציאות הסבוכה של אומה גדולה ומורכבת זו, עשו אותו לבימאי שכל סרט שלו הוא חגיגה של ציפיות, ולרוב גם סימוק בצידן.

מבחינה זו סרט זה הוא קצת יותר בעייתי, אך לא פחות מרתק. בעייתי - כי התסריט שלו קצת מבובל וקצת סארקסטי, קצת אבסורדי וקצת שיגעוני. הסיפור נראה בתחילה כגורסה נוספת של סירטי אבות ובנים ועמות בין דורות. האופנתי כבר כמה שנים בהוליווד, ואכן, לצד האבות הקודמים, פול (הארי ובנו) נימון ורברט (אנשים פשוטים) רדפורד. אין ספק כי ג'ון הקמן הוא היהלום השלישי שבכתר שחקני אמריקה היום, ואולי בעצם הראשון. כשהקמן על הבד - הבד מעניין, מלא, אנושי, חם, חבל רק שהפעם, בנו - החשוב לא פחות ממנו בעלילה - הוא מט דילון, השומר בקפדנות על עווית מופרעת (הוא כבר הרגיו בראסטי גיימס).

האב ובנו, שאינם יודעים הרבה אחד על השני, יוצאים למירדף אחרי חוטפי-האם, שיצאה לאירופה לחופשה. לבן

הפרקליט

הסכין והמין

להב משונן (סטודיו, תל-אביב, ארצות-הברית) - סכין-ציניים בעל להב נושא שיניים הוא הגיבור הראשי של סרט זה, המתאר את פעולתו היצירתית של הסכין: רצח מזוויע בעל אופי מיני.

אבל מכיוון שבמותחן עסיקן, הרי לא ברור בעצם אם הרצח אכן נושא אופי מיני, או שהרוצח המתוחכם ניסה לשוות לו אופי מיני, זו רק אחת הסוגיות של הסרט, שצירו המרכזי סובב על תעלומת רציחתה של יפהפיה בעלת-הון. החשוד ברציחתה הוא גם הירוש היחיד לכל הונה, ומי שניהל עבורה את העיתון שבבעלותה. במיסגרת עבודתו זו דרך לא אחת על יבלותיו הפוליטיות-מיקצועיות-קרייזיסטיות של התובע המחוזי, מה שרק מוסיף רובד של מתח נוסף לסיפור כולו. החשוד, ג'ף (איש-הכוכבים) ברידג'ס בוחר להגנתו פרקליטה - אשה - היפהפיה גלן (החברים של אלכס) קלוס - שהיתה פעם מיועקת המים על ידיו של התובע פיטר (קרס קריק) קוויט, וגם לה יש חשבון אישי, מיקצועי ומוסרי פתוח ונוקב עם אותו תובע, המבקש את נפשו של הלוקו שלה.

ואומנם המתחן כולו נשען במידה שווה על מהות היחסים בין הטרוי הזה, ומאיר כמה נקודות מעניינות: האם הרוצח אכן נראה ומתנהג כרוצח, עד היכן מגיע גבול האחריות של פרקליט לגבי לקוחו ואם רצוי בכלל שתהיה לבעל מיקצוע העוסק

אף אחד

לא מפחד

מי מפחד מן השכן ממול (בית לסין תל-אביב, ארצות-הברית) - הסרט הזה מתקשה להחליט אם הוא רוצה להיות מחוזה לסירטי-האימים הקלאסיים, ללעוג להם או להיות סרטי-אימים בזכות עצמו. מרוב כיסאות אין הוא מוצא לעצמו מקום ומשנה כיוון כל כמה דקות.

גימנזיסט אמריקאי, בן עיירה קטנה מן הסוג שאותו אוהב ספילברג, מגלה שהשכן החדש, המתגורר בבית לידו, אינו אלא ערפד. הוא מנסה להסביר זאת לידידתו, החושדת בו שהוא מספר בדיעות מפני שאינו אוהב אותה. הוא מספר זאת לחבר לכיתה, העושה ממנו צחוק, לבסוף הוא מגיע אפילו לשחקן טלוויזיה המתמחה בתפקיד של צייד-ערפדים, אלא שמסתבר כי זהו סתם מוקיון מזדקן ומחדן.

מה עושה גימנזיסט אמריקאי אמיתי במצב כזה? הוא מתעלם מכל האזהרות ומכל הלעג וממתמיד בגבורה בדרכו, עד אשר הוא מעצבן את הערפד, שאינו אוהב הפרעות באמצע הלילה. אולם בשלב זה כבר הצליח הבחור לגייס לעזרה - אומנם עילגות במיקצת, אבל עזרה בכל זאת - את החברה, החבר והשחקן, שזה עתה פוטר מעבודתו, ובכוחות משותפים הם יוצאים להילחם ביצור המבחיל הזה, שהגיע בטיסה ישירה מטראנסילווניה.

ההמשך שייך לכל מסורת סירטי-הערפדים שראיתם אי-פעם

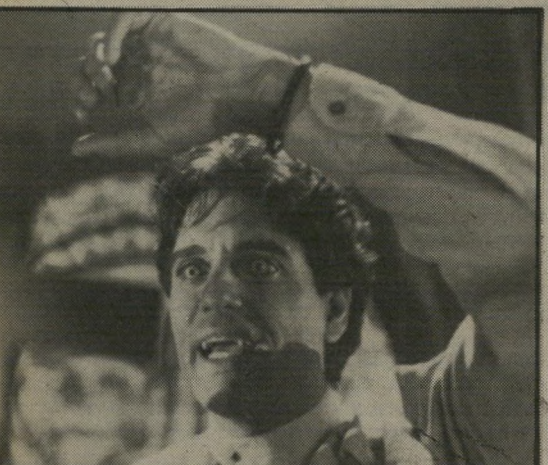
גיל האניקט וג'ון הקמן: האשה הממולכדת

מתברר שאביו אינו אותו האדם שנדמה היה לו שהכיר, תוך כדי היכרות מחודשת מתהפכים היוצרות - מי שנראה חדל-אישים, נראה לפתע כגיבור, התמים מתגלה כמושחת, המרדן כצבוע והמחדן כנועז. בריצה מטורפת על מני פאריס מרחפת לא אחת רוחו של ג'ון (הקשר הצרפתי) פרנקנהיימר, אבל גם משהו מקוראסאווה עבר כאן: מחזוריות הפטע - הנה עומדים לעשות לגיבור מה שעשה לאחרים.

ג'ף ברידג'ס וגלן קלוס: היפה והחיה

בכללים מעורבות נפשית כלשהי במיקרים ובאנשים שמאחוריהם. כבר היו סיפורים כאלה על הבד, ואף על פי כן בימויו הקיצבי והיעיל של ריצ'ארד (שבו של הגדי) מארקנד וצילומיו של מאתיו (פולטרגייסט) ליאונטי בסן-פרנסיסקו המטוגגת משאירים אותך בקצה הכיסא. ג'ף ברידג'ס תמיד סכסי, וגברת קלוס שחקנית מצויינת, וזהו בידור.

קריס סאראנדון: ערפד של מיץ-עגבניות

- אין בו אפילו רמז אחד לחידוש. אפילו ההומור המיוחד של סרטים אלה נמצא כאן, כאילו ללמד שלא צריך להתייחס לכך העניין ברצינות. האפקטים המיוחדים של ריצ'ארד אנגלונז מזכירים להפליא את מכסחי השדים ואת גרמלינס, אבל גם סרטים אחרים. קריס סאראנדון בתור הצאצא האמריקאי שני הרוזן דראקולה, ורודי מקדאואל, בתפקיד השחקן המזדקן עושים את שלהם בלי הרבה מאמץ.